

РЕШЕНИЕ

№ 7426

гр. София, 28.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.11.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков

ЧЛЕНОВЕ: Ива Кечева

Светлана Димитрова

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **6650** по описа за **2013** година докладвано от съдия Ива Кечева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], чрез адв. Д. срещу решение без номер и дата, постановено от Софийски районен съд, НО, 23 състав по нахд № 9305/2011 г. Със съдебното решение е потвърдено наказателно постановление № 22/05.03.2012 г., издадено от директора на ТД на НАП - С., с което на касатора са наложени 3 имуществени санкции, в размер на 500 лв. всяка, за нарушение на чл. 5, ал. 4, т. 2 от КСО.

В касационната жалба се изложени доводи за постановяване на обжалваното решение в нарушение на закона и на процесуалните правила. Твърди се, че в случая не е спазен тримесечният срок по чл. 34, ал. 1 ЗАНН за съставяне на АУАН. Изложени са доводи за допуснати нарушения в хода на административно-наказателното производство. Иска се от съда да отмени обжалваното решение.

Ответната страна – ТД на НАП - С., чрез процесуалния представител юрк. Г., изразява становище за неоснователност на касационната жалба и моли съда да потвърди обжалваното решение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалба е неоснователна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на

страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Решението е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административно-наказателно преследване.

След обсъждане на събраните доказателства, СРС е възприел фактическата обстановка, така като е описана в АУАН. Съдът е приел, че при извършена проверка е констатирано, че за периода от м.10 до м.12.2010 г. касаторът не е подал декларация - образец № 6.

Не са налице посочените в жалбата касационни основания.

Настоящата съдебна инстанция изцяло споделя изводите на СРС относно липсата на допуснато нарушение по см.на чл.34 ал.1 ЗАНН, тъй като в случая нарушителят е открит при извършване на проверка от органи по приходите на 04.11.2011 г., за която е съставен констативен протокол № 1155928/04.11.2011 г. Към този момент следва да се приеме, че са изяснени обстоятелствата, относими към установяването на нарушението и съответно нарушителя. Неоснователно е възражението на касатора, че към датата на извършване на нарушението, т.е. към датата, на която дружеството е следвало да подаде декларация обр. 6, нарушителят е бил известен на органите на ТД на НАП - С.. Обстоятелството, че към определена дата съответният осигурител следва да подаде декларация не означава, че към същата дата извършването на нарушението и съответно нарушителят са станали служебно известни на органите по приходите. Датата на извършване на нарушението в случая е различна от момента на откриване на нарушителя. Поради това, считано от 04.11.2011 г. АУАН № 22/25.11.2011 г е съставен в тримесечния срок по чл. 34, ал. 1 ЗАНН. Спазен е и едногодишният срок, който тече от датата на извършване на нарушението. Настоящият съдебен състав възприема като законосъобразен изводът на районния съд, че при съставяне на акта и издаване на обжалваното наказателно постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения опорочаващи административно-наказателното производство и обуславящи отмяна на наказателното постановление. Както в АУАН, така и в НП е налице конкретно описание на констатираното нарушение и относимите обстоятелства, при които е било извършено. Налице е съответствие между словесното описание на нарушението и правната му квалификация. Направените в тази връзка възражения в касационната жалба са неоснователни.

Нормата на чл.5 ал.4 т.2 КСО въвежда императивно задължение за осигурителят периодично да представя в ТД на НАП данни - декларация за сумите за дължими осигурителни вноски за държавното обществено осигуряване, учителския пенсионен фонд, здравното осигуряване, допълнителното задължително пенсионно осигуряване, вноските за фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите", дните в осигуряване и облагаемия доход по ЗДДФЛ - поотделно за всяко лице, подлежащо на осигуряване. Съгласно разпоредбата на чл. 3, ал. 3, т.1 от Наредба № Н-8/29.12.2005г. (в приложимата редакция) декларация образец № 6 се подава в компетентната ТД на НАП от работодателите и осигурителите не по-късно от последния работен ден на календарния месец, през който са били дължими осигурителните вноски, вноските за фонд ГВРС и данъкът по чл. 42 от ЗДДФЛ. В случая е установено по категоричен начин въз основа на събраните от СРС доказателства, че за м. 10, м. 11 и м. 12.2010 г.

касаторът не е подал в ТД на НАП- С. декларации по образец № 6 в срока по чл. 3, ал. 3, т. 1 от Наредба № Н-8/29.12.2005г., съответно до 30.11.2010 г., до 30.12.2010 г. и до 31.01.2011 г. Поради това, законосъобразно е ангажирана административно-наказателната отговорност на дружеството по чл.355 ал.1 КСО за нарушение на чл.5, ал.4, т.2 КСО.

Законосъобразно СРС е приел, че в случая не намира приложение нормата на чл. 28 ЗАНН. Установеното нарушение не е маловажно, тъй като то е типично за вида си и не разкрива по-ниска степен на опасност в сравнение с други нарушения от този вид.

При постановяване на решението СРС не е допуснал нарушение на материалния закон и нарушения на процесуалните правила. Процесуалните права на страните не са били ограничени, решението е мотивирано и постановено от законен съдийски състав. Съдът е обосновал изводите си относно фактическата обстановка, като е обсъдил доказателствата и доводите на страните.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС. По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63 ЗАНН оспорваното решение следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното, Административен съд София- град, I касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТЯВЯ В СИЛА решение без номер и дата, постановено от Софийски районен съд, НО, 23 състав по нахд № 9305/2011 г..

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.